

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupeného JUDr. Martinem Smrkovským, advokátem se sídlem Lucemburská 13, Praha 3 – Vinohrady, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1121/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012, č. j. 7 Ad 5/2010 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1121/2009. Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 23. 10. 2007 podal stěžovatel u Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha I, žádost o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“). Žádal o propuštění ze služebního poměru ke dni 30. 12. 2007 z osobních důvodů.

Rozhodnutím ředitele Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha I, ve věcech služebního poměru ze dne 24. 10. 2007, č. 3332/2007, byl stěžovatel propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. m) služebního zákona ze služebního poměru příslušníka Policie ČR s tím, že služební poměr skončí podle § 42 odst. 5 písm. c) zákona uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti. Služební funkcionář uvedl, že dne 24. 10. 2007 požádal jmenovaný o propuštění ze služebního poměru. Bylo proto rozhodnuto o jeho propuštění ze služebního poměru dnem 31. 12. 2007.

Odvolání stěžovatele proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 29. 10. 2009, č. 1121/2009, a současně toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že služební funkcionář nevyhověl žádosti o zkrácení zákonné lhůty ve smyslu § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona, protože osobní důvody, které nebyly v žádosti specifikovány, nepovažoval vzhledem k předchozím žádostem stěžovatele (dvě žádosti o přeložení v roce 2003 a v roce 2004, žádost o uvolnění ze služebního poměru v roce 2006) za hodné zvláštního zřetele. Stěžovatel svoje předchozí žádosti odůvodnil vždy pouze formálně, jejich pravý důvod nikdy nedoložil. Služební funkcionář přihlédl i k dosavadnímu výkonu služby stěžovatele a k jeho přístupu k plnění služebních úkolů. Jestliže stěžovatel ve svém odvolání poukázal na to, že služební poměr jiného příslušníka byl na jeho žádost ke dni 30. 12. 2007 ukončen, přičemž v tomto spatřoval nerovné zacházení ve smyslu § 77 odst. 2 a 4 služebního zákona, odvolací orgán konstatoval, že u zmíněného prap. P. se jednalo o první žádost o uvolnění ze služebního poměru, policista po celou dobu své služby sloužil na Obvodním ředitelství Praha I a dlouhodobě byl hodnocen jako vysoce nadprůměrný. V rozhodnutí služebního funkcionáře nelze spatřovat diskriminační jednání.

Podle služebního posudku podle § 43 služebního zákona vydaného dne 14. 12. 2007 Policií ČR, Obvodním ředitelstvím Praha I, byl stěžovatel u Policie ČR zařazen na místní oddělení Policie ČR Praha 7 - Holešovice. Získané zkušenosti z předcházejících služebních zařazení velmi dobře využíval při výkonu služby a průběžně byl hodnocen jako velmi dobrý pracovník. Dané úkoly si vždy řádně plnil, byl samostatný a projevoval jistou osobní aktivitu.

Městský soud v Praze přisvědčil závěru žalovaného, že služební funkcionář rozhodl o skončení služebního poměru stěžovatele ke dni 31. 12. 2007, tedy po uplynutí dvou kalendářních měsíců po dni doručení jeho žádosti, v souladu s § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona. Toto ustanovení sice připouští možnost, že by mohl skončit služební poměr dříve, avšak podmínkou je, že tak rozhodl příslušný služební funkcionář. Z žádného ustanovení služebního zákona nevyplývá nárok příslušníka na zkrácení dvouměsíční lhůty. Příslušník má sice právo o zkrácení lhůty požádat, avšak je na správním uvážení příslušného služebního funkcionáře, aby takovou žádost posoudil a rozhodl adekvátně konkrétní věci. Důvody, na základě kterých žádosti o zkrácení dvouměsíční výpovědní lhůty nevyhověl, je povinen vyjádřit srozumitelným a dostatečně přesvědčivým způsobem v rozhodnutí.

V projednávaném případě se stěžovatel cítí poškozen tím, že o datu ukončení služebního poměru bylo rozhodnuto v rozporu s jeho žádostí. Namítl, že služební poměr

jiných příslušníků byl na jejich žádost ke dni 30. 12. 2007 ukončen. V tom stěžovatel spatřuje diskriminační chování služebního funkcionáře vůči své osobě. Městský soud v Praze se ztotožnil s vyhodnocením této námitky v rozhodnutí žalovaného. Dodal, že v napadeném rozhodnutí služebního funkcionáře nebylo možno shledat diskriminační jednání, jestliže v porovnávaných případech nebyly dány stejné okolnosti a napadené rozhodnutí je v souladu se služebním zákonem. Tento závěr nevyvrací ani argument stěžovatele, že měl dobrou pracovní morálku, o čemž svědčí jeho služební hodnocení. Srovnávaný příslušník byl totiž hodnocen jako dlouhodobě vysoce nadprůměrný.

Městský soud v Praze dále nepřisvědčil námitce stěžovatele, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Právě nepřezkoumatelnost předchozího rozhodnutí o odvolání ze dne 29. 1. 2008, č. 513/2008, byla důvodem, pro který ministr toto rozhodnutí dne 27. 7. 2009 zrušil v přezkumném řízení. Zavázal přitom žalovaného k tomu, aby se vypořádal s odvolacími námitkami a žádostí stěžovatele o ukončení jeho služebního poměru ke dni 30. 12. 2007. Městský soud v Praze konstatuje, že v následujícím, nyní žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání ze dne 29. 10. 2009, se již ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy zabýval všemi odvolacími námitkami, zejména námitkou ohledně diskriminačního postupu služebního funkcionáře. Své úvahy přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítl, že ve své žádosti ze dne 23. 10. 2007 uvedl vážné osobní důvody a žádal o ukončení služebního poměru ke dni 30. 12. 2007. V rozporu s jeho žádostí však bylo rozhodnuto o ukončení služebního poměru ke dni 31. 12. 2007. Tímto rozhodnutím byl stěžovatel silně poškozen, neboť výsluhová renta je v jeho důsledku podstatně nižší. Uvedený postup služebního funkcionáře uplatněný pouze výjimečně v jeho případě považuje stěžovatel za šikanu. Ostatní příslušníci, kteří požádali ve stejné době o propuštění ke dni 30. 12. 2007, uspěli. Rozdílnost přístupu není vysvětlena a je nedůvodná. Služební hodnocení stěžovatele přitom neobsahuje nejmenší výtku a je kladné. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že stěžovatel ve své kasační stížnosti nespecifikoval, v čem spatřuje naplnění stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Poukazuje zde pouze na vady rozhodnutí správních orgánů. Žalovaný má za to, že rozhodl o propuštění stěžovatele ze služebního poměru dnem 31. 12. 2009, tedy dnem kdy jeho služební poměr skončil ze zákona, zcela v souladu s rozsahem svých pravomocí. Srozumitelně a dostatečně přesvědčivě objasnil, z jakých důvodů nevyhověl žádosti stěžovatele o dřívější ukončení služebního poměru. Tvrzení stěžovatele, že žádost odůvodnil „vážnými osobními důvody“, se nezakládá na pravdě, jak lze jednoduše dokázat z textu žádosti. Za zcela mylný považuje žalovaný výklad, že rozhodnutí, kterým byl služební poměr ukončen ke dni 31. 12. 2007, bylo vydáno v rozporu s žádostí. Jednalo se toliko o nevyhovění žádosti o zkrácení zákonné lhůty, jak to umožňuje § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona. Rovněž neobstojí argument stěžovatele, že tento postup je výjimečným řešením uplatněným pouze v jeho případě. Příslušník, na jehož případ

stěžovatel poukázal, požádal o propuštění ze služebního poměru poprvé, žádost podal dříve než stěžovatel, odlišné bylo i jeho služební hodnocení. V případě stěžovatele se nejednalo o šikanu ani diskriminaci, žádné diskriminační důvody podle § 77 služebního zákona nenamítl. Fakt, že výsluhová renta stěžovatele je v důsledku rozhodnutí žalovaného podstatně nižší a toto rozhodnutí je tak pro něj finančně nevýhodné, nemusí nutně implikovat existenci protiprávního a diskriminujícího jednání. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel následně v doplnění kasační stížnosti uvedl, že o propuštění ze služebního poměru ke dni 30. 12. 2007 požádal z osobních důvodů, které později specifikoval. Žalovaný konstatoval, že prap. P., jehož žádosti o ukončení služebního poměru ke dni 30. 12. 2007 bylo vyhověno, byl vždy nadprůměrně hodnocený a celou dobu sloužil na Obvodním ředitelství Praha I. Stěžovatel namítl, že byl také velmi dobře hodnocený, nebyly mu nikdy uděleny žádné tresty ani výtky. Na Obvodním ředitelství Praha I. sloužil jen asi 6 let. Nemůže však uvěřit tomu, že by délka služby na tomto ředitelství měla tak zásadní vliv na posouzení žádosti o propuštění ze služebního poměru k určitému datu. Stěžovatel poukázal na to, že služební funkcionář nevyhověl ani žádosti jiného jeho kolegy, prap. Č., o propuštění ze služebního poměru ke dni 30. 12. 2007, ačkoli tento sloužil na obvodním ředitelství Praha I. po celou dobu své služby a vždy byl nadprůměrně hodnocený. Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že v řízení před Městským soudem v Praze bylo rozhodnuto bez jednání. Nebyl přitom ve smyslu § 51 s. ř. s. vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k tomu, zda žádá, aby bylo nařízeno jednání či nikoli.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vadu řízení před soudem spatřoval v tom, že Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez jednání, aniž byly splněny podmínky podle § 51 s. ř. s. Stěžovatel na jinou konkrétní vadu rozsudku Městského soudu v Praze výslovně nepoukázal, pouze formálně označil jako důvod své kasační stížnosti i § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu jeho kasační stížnosti je však zřejmé, že Městskému soudu v Praze skutečně vytýká nesprávné posouzení právní otázky, zda služební funkcionář rozhodl v souladu s § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona, jestliže nevyhověl žádosti stěžovatele o skončení služebního poměru před uplynutím dvouměsíční lhůty, a dále zda služební funkcionář činil nedůvodné rozdíly při rozhodování o žádostech jednotlivých příslušníků o tomto dřívějším skončení služebního poměru.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Vzhledem k tomu, že skutkový základ rozsudku Městského soudu v Praze nebyl mezi účastníky sporný, a Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečně zjištěný, vycházel z něj sám i v řízení o kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona při propuštění příslušníka podle odstavce 1 písm. m) skončí jeho služební poměr uplynutím 2 kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o propuštění, jestliže služební funkcionář nerozhodne na základě žádosti příslušníka o době kratší.

Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že služební funkcionář není při rozhodování o žádosti příslušníka o propuštění podle § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona vázán jeho návrhem na skončení služebního poměru před uplynutím zákonné lhůty dvou kalendářních měsíců. I v případě, že příslušník žádá o propuštění v kratší době, je tedy služební funkcionář oprávněn rozhodnout o skončení služebního poměru teprve uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o propuštění. Současně je však povinen podle § 181 odst. 5 služebního zákona v odůvodnění rozhodnutí uvést, jak se s tímto návrhem vypořádal. Této povinnosti služební funkcionář podle Nejvyššího správního soudu dostál. Jak vyplývá z rozhodnutí o odvolání, služební funkcionář neshledal dřívější skončení služebního poměru za opodstatněné, jestliže stěžovatel blíže nespecifikoval osobní důvody uvedené v žádosti. Ve svém odvolání pouze uvedl, že skončení služebního poměru ke dni 31. 12. 2007 pro něj není výhodné. Služební funkcionář dále poukázal na to, že v roce 2006 již bylo vyhověno předchozí žádosti stěžovatele o uvolnění ze služebního poměru před uplynutím zákonné lhůty (tj. ke dni 30. 12. 2006). Důvody této předchozí žádosti stěžovatel rovněž dostatečně nekonkretizoval. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěry žalovaného a Městského soudu v Praze, že služební funkcionář rozhodl o žádosti stěžovatele o skončení služebního poměru zcela v souladu s § 42 odst. 5 písm. c) služebního zákona.

Stěžovatel dále namítl, že služební funkcionář vůči němu uplatnil diskriminační a šikanózní přístup, neboť nevyhověl jeho žádosti o skončení služebního poměru před uplynutím zákonné dvouměsíční lhůty, ačkoli žádostem jiných příslušníků o zkrácení lhůty bylo vyhověno. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že podle jeho ustálené judikatury se účastník řízení před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřípustná. Nejvyšší správní soud ovšem poznamenává, že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí nutně být libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Rozdílné zacházení není nezákonné, je-li řádně odůvodněno a odlišeno od jiných případů.

V projednávané věci je z obsahu napadeného rozhodnutí o odvolání stěžovatele zřejmé, že se ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy s jeho námitkami ohledně nejednotného postupu služebního funkcionáře při posuzování žádostí o propuštění řádně vypořádal. Vysvětlil, že rozdílné posouzení žádosti prap. P. bylo opodstatněno tím, že se v jeho případě jednalo o první podání žádosti o uvolnění ze služebního poměru, policista byl dlouhodobě hodnocen jako vysoce nadprůměrný. Stěžovatel naopak žádal o propuštění již v roce 2006, služební funkcionář jeho žádosti o uvolnění ze služebního poměru před uplynutím zákonné lhůty vyhověl, stejně jako jeho následné žádosti o zpětvzetí. Odvolací orgán dále poukázal na služební hodnocení stěžovatele. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud přisvědčil Městskému soudu v Praze v tom, že v obou srovnávaných případech byly dány takové relevantní odlišnosti, které byly dostatečným důvodem pro odlišné posuzování.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že služební funkcionář nevyhověl žádosti příslušníka prap. Č. o propuštění ze služebního poměru ke dni 30. 12. 2007, ačkoli tento

sloužil na Obvodním ředitelství Praha I. po celou dobu své služby a vždy byl nadprůměrně hodnocený. K této skutečnosti Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se mohou stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který napadené rozhodnutí vydal, ostatně není ani zřejmé, co z této skutečnosti chtěl stěžovatel ve svůj prospěch vytěžit.

Nejvyšší správní soud konečně neshledal pochybení Městskému soudu v Praze v tom, že ve věci rozhodl bez jednání. Městský soud v Praze vyzval oba účastníky řízení v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s ke sdělení, zda souhlasí s tím, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez jednání. Současně je poučil o tom, že souhlas bude udělen také tehdy, pokud se do dvou týdnů od doručení označené výzvy nevyjádří. Výzva byla doručena zástupci stěžovatele dne 14. 12. 2010, žalovanému dne 28. 12. 2010. Žádný z účastníků řízení svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil. Co se týče námitky stěžovatele, že nebyl s výzvou podle § 51 odst. 1 s. ř. s. seznámen, je třeba vycházet z ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s., podle něhož má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci; má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim. Nejvyšší správní soud uzavřel, že Městský soud v Praze postupoval správně, jestliže výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. doručil pouze zástupci stěžovatele. V daném případě totiž nešlo o situaci, kdy měl účastník řízení něco osobně vykonat (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2005, č. j. 4 Azs 471/2004 - 55).

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný byl ve věci úspěšný, v souvislosti s řízením o kasační stížnosti mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu